

Stichting Karibu
ANBI geregistreerd
INGO Rwanda

Ambassadeur:
Rik Felderhof
Postadres Stichting Karibu:
Piksenweg 19A
7645 BC Hoge Hexel

Lezingen/info: tel. 0546 697 188

Internet: marjantieberink@gmail.com

Website: www.stichtingkaribu.nl

Bank: ABN AMRO Rek. nr. NL15ABNA051 11 01 244

Kamer van Koophandel: 06092551

Nieuwsbrief Stichting Karibu Kerst 2017

Tanzania/Hoge Hexel, december 2017

Voorwoord van Marjan Tieberink, oprichter stichting Karibu

Beste donateurs, lieve mensen van goede wil!

Zonder dat je er bij stil staat ligt 2017 achter je en sta je al weer op de drempel van het nieuwe jaar....

Misschien was het afgelopen jaar een jaar met grote vreugde; een jubileum, een huwelijk, een geboorte, het slagen voor een examen, een nieuwe baan of een nieuw huis... Maar het kan ook zo zijn dat het afgelopen jaar veel verdriet met zich mee bracht, doordat je iemand die je dierbaar is moest missen; een intens verdriet en gemis kan je dan overvallen. Misschien is er ziekte en is je leven daardoor helemaal veranderd. Iets dat je nooit had kunnen bedenken....Er kunnen zoveel oorzaken zijn die je leven uit balans kunnen brengen.

Allemaal hopen we ook weer in het nieuwe jaar op veel vreugde, geluk en voorspoed. We hopen dat het met ons goed blijft gaan; op gebied van familiebanden, op financieel gebied, in je werk, enz. En natuurlijk hoop je dat het ook met anderen goed gaat. Voor dit alles is echter geen enkele garantie...

Het "geluk" ligt niet voor het oprapen, is een gezegde waar velen het mee eens zullen zijn.... Soms kunnen we ons geluk een handje helpen, maar lang niet altijd.

Het gaat in ons leven echter niet alleen om "mijn" geluk of om maar eens in familiebanden te spreken om "ons" geluk. We weten allemaal maar al te goed dat we niet alleen op de wereld zijn, alhoewel er ook mensen zijn, die juist wél op deze manier willen leven. Het idee dat "ik niet verantwoordelijk ben voor het geluk van de ander" heeft dan blijkbaar een hoge(re) prioriteit...

Gelukkig zitten we niet allemaal zo in elkaar en u als donateur van Karibu zal zeker iemand zijn die zich het lot van de minderbedeelden in deze wereld juist wél aantrekt.

Uiteindelijk zijn we allemaal op welke manier dan ook, op zoek naar geluk. Geluk voor jezelf, maar ook geluk voor de ander. Wanneer je kinderen en kleinkinderen hebt, hoop je dat het goed met hen gaat en dat ze zich gelukkig voelen. Voor de meeste ouders geldt, dat wanneer het met je kind goed gaat, het met jou ook goed gaat...!

God wil óók dat we in deze wereld als gelukkige mensen zullen leven. En dat ons geluk niet inhoudt dat wij ons gedragen als mensen die puur op ons eigen geluk gericht zijn, maar dat onze blik verder reikt; dat we ook oog hebben voor het geluk van hen, die het zoveel minder hebben dan wij.

Deze laatste groep ontmoet ik hier dagelijks in Tanzania; mensen die het zelfs zoveel minder hebben, dat ze dagelijks lijden aan het leven. De meest noodzakelijke basisbehoeften ontbreken. Alles dat wij als "normaal" ervaren, ontbreekt hier volkomen in dit nieuwe werkgebied van Karibu...

Nu ik deze nieuwsbrief schrijf, ben ik al weer 2 weken hier in Tanzania aan het werk, maar tegelijkertijd bent u door uw giften, mét mij in Tanzania aan het werk...Ú maakt het mogelijk dat ik samen met mijn goede vriend, collega en contactpersoon Andrea, hier in Afrika op *directe* wijze vorm kan geven aan deze eerste basisbehoeften.

Wij in Nederland draaien de kraan open en.... voilà ... er stroomt water uit dat je zonder enig gevaar zomaar kunt drinken... Ik kan hier in Afrika niet zomaar een kraan opendraaien in de wetenschap dat het water dat er uit komt drinkwater zal zijn Dat is dan ook niet het geval; zelfs verre van dat...

De meesten hebben niet eens een kraan, laat staan drinkwater... Zie ook later in deze nieuwsbrief!

Andere, voor ons normale basisbehoeften waar we niet eens bij na hoeven te denken zijn o.a. ons dagelijks eten, het hebben van elektriciteit thuis met daaraan verbonden allerlei dagelijkse gemakken, onderwijs voor alle kinderen, etc. Velen in het gebied waar Karibu, dus waar ik nu sinds dit jaar werk, hebben niet eens een huis. Men leeft in een soort stal, maar dan wel één van de slechtste soort...

God wil het beste voor alle mensen, maar helaas zijn er in deze wereld vele oorzaken, dat dit in een aantal gebieden niet het geval is. Ik denk dat God mensen wil gebruiken, opdat juist hierdoor hulp gegeven wordt aan hen die dit zo hard nodig hebben. Die hulp kan dichtbij en veraf zijn; niet iedereen hoeft naar Afrika te gaan...Door samen de handen ineen te slaan, verandert daardoor niet alleen hún leven, maar zeer zeker ook het onze...

Dat heb ik zelf pas geleden ervaren toen ik mijn rechterpols op 2 plaatsen brak. Op een meer dan fantastische manier kreeg ik gedurende wekenlang hulp van vele burens en vrienden die zich met hart en ziel inzetten om me te helpen. Voor mij allen mensen naar Gods hart... Het betekende voor mij dat ze hun eten deelden, hun tijd deelden, hun aandacht en zorg gaven om me zo goed mogelijk te helpen. Dat is échte rijkdom, om zulke mensen rondom je te hebben... Samen delen....! Caring is sharing.... Zorgen voor, is delen.....

Het Kerstfeest is het feest van de geboorte van Gods Zoon, Jezus Christus. Als een hulpeloos Kind kwam Hij naar deze donkere wereld; een wereld in nood. Net zoals wij allen eens als een hulpeloos kind in deze wereld kwamen...

Hierdoor wilde God laten zien dat Zijn Zoon Jezus Christus als Mens onder mensen op deze aarde kwam om ons nabij te willen zijn...als Eén van ons. Zelfs zó nabij, dat Hij, als Zoon van God, dezelfde gevoelens in zijn leven heeft gekend als wij... Hij wist hoe het was om vluchteling te zijn, Hij wist hoe het voelde om honger en dorst te hebben, om geen huis te hebben, om uitgescholden te worden, om vernederd te worden... Herkenbare gevoelens die pijn doen.... Ook dát is delen ...

Als geen ander kent Hij ons hart.... Juist Hij wil ons wijzen op deze armsten, op kinderen zonder toekomst, Hij wil ons met andere ogen leren kijken

Wanneer we zo leren kijken, zo leren zien, dan verandert er iets binnen in ons...
"Leer ons met andere ogen kijken...".

Deze woorden raakten me diep toen ik nu 2 jaar geleden, deze tekst van dit lied voor het eerst las.

Ik vond het zo aangrijpend, dat ik besloot juist dit lied te gebruiken bij elke lezing die ik zou houden.

Daarom wil ik ook nu deze betekenisvolle woorden graag met u delen...

Indringende woorden geschreven door Reinier Kleijer.

"Leer ons, leer mij met andere ogen kijken..."

Leer ons met and're ogen kijken
Naar onze werk'lijkheid
Sterk ons en laat ons niet bezwijken
aan de realiteit
van rijkdom en "het recht der sterksten"
van oorlog en geweld.
God, laat uw Geest zo in ons werken
dat macht voor ons niet telt.

Laat ons met and're ogen kijken
naar onze werk'lijkheid.
Leer ons de wereld te herijken
in termen van Uw Rijk,
met oog voor zwakken en ontheemden,
voor uitgestotenen en vreemden
en mensen met hun pijn,
voor wie zachtmoedig zijn.

Laat ons nooit uit het oog verliezen
wie zuiver zijn van hart,
zij die voor recht en waarheid kiezen,
al worden ze gesard.
Geef zicht op hen die vrede stichten
en met barmhartigheid
zich tot de hulpeloze richten
dichtbij en wereldwijd.

Leer mij met and're ogen kijken
naar onze werk'lijkheid.
Help mij de houding te bereiken
die naar Uw toekomst leidt.
(Dit lied is te zingen op de melodie van Psalm 72)

Dank, veel dank dat u ook het afgelopen jaar weer zoveel liefde en aandacht gaf in welke vorm dan ook, juist aan de vele kansloze kinderen, aan de vele armsten...

Mede namens het bestuur van Karibu, ambassadeur Rik Felderhof, vertegenwoordiger van Karibu in Tanzania Andrea awe Akonaay en de velen die in het verre Tanzania en Rwanda, die door u geholpen worden, wens ik u een gezegend Kerstfeest en alle goeds voor het nieuwe jaar 2018 toe!

Marjan Tieberink,
oprichter en managing director stichting Karibu.

*"Mededogen is niet alleen meevoelen met iemand,
maar proberen de situatie te veranderen."
Aartsbisschop Desmond Tutu*

Kerstboodschap Rik Felderhof, Ambassadeur Stichting Karibu.

Rik woont een deel van het jaar in Tanzania; het land waar de door Irene (in dierbare herinnering) en Marjan opgerichte stichting Karibu nu ook actief is. Rik bezoekt er regelmatig de dorpskerk, met name in december, wanneer iedereen toeleeft naar het Kerstfeest.

Het kerkje van Patrick

"Waar je ook woont, God is overal. En voor God zijn alle mensen gelijk", preekt de dominee in zijn witte toga. Het kleine kerkje zit bomvol, het is de zondag voor kerst.

Prachtig uitgedoste vrouwen met kleurige sjaals, mannen met extra gestreken overhemden en glanzend gepoetste schoenen. Meisjes in witte jurken met bloemen in het haar. Jongens in bloesjes met een stropdasje voor. Sommige hebben een colbertje aan van een oudere broer. Veel te ruim, maar dat deert niet. Ze groeien vanzelf naar de juiste maat toe. "God kijkt niet naar je kleding", galmt de dominee, "God kijkt niet naar je schoenen. God kijkt niet naar de kleur van je huid. Nee, God kijkt naar de kleur van je hart. Het gaat erom hoe je er van binnen uitziet." "Halleluja!", klinkt het blij uit honderd kelen.

De bedoeling was de kerkdienst buiten te houden – op het veldje naast de kerk – maar die ochtend had een grote zwerm bijen haar intrek genomen in de grote boom midden op het veld. Om het risico te vermijden dat de zwerm zich massaal zou storten op de kerkgangers – vooral op dames met parfum – had de kerkenraad besloten de dienst toch maar binnen te houden. Op een gegeven moment was de kerk vol. Echt vol. De mensen zitten op elkaar gepakt, maar elke keer wordt er toch weer een gelovige bij gepropt.

Degenen die echt te laat zijn mogen buiten zitten op plastic stoeltjes of in het gras. Gezellig bij elkaar. Zo nu en dan loopt er eens iemand de kerk binnen of komt er iemand naar buiten. Men wandelt in en uit, heel ontspannen, alsof er binnen een receptie gaande is in plaats van een kerkdienst. Na weer enkele hartverwarmende liederen, besluit ik om maar eens de benen te gaan strekken en verlaat de kerk.

Het is elf uur, de ochtendzon is al op volle sterkte, de temperatuur stijgt boven de dertig graden. Overall zitten groepjes mensen in de schaduw van struiken en kleine boompjes. Moeders met kinderen, giechelende meisjes, mannen met een bijbel. Samen naar de kerk gaan houdt veel meer in dan Gods woord aanhoren. Het is een sociale gebeurtenis. De kleding wordt geshowd, de nieuwtjes worden uitgewisseld, vreugde en leed worden gedeeld. De kerk is een ontmoetingsplaats. Ik zoek een plekje iets verder weg en ga in het gras zitten met mijn rug tegen de stam van een flinke boom. "Good morning!". Een jongetje van een jaar of acht in een blauw overhemdje komt van achter de boom tevoorschijn. Hij strekt zijn armen voor zich uit, zodat zijn zilverkleurige manchetknopen mij niet zullen ontgaan. Het zijn grote plastic knoppen met een draak als decoratie. Made in China. "Beautiful, very nice!", zeg ik. Hij knikt trots en herhaalt vervolgens zijn begroeting. Hij gaat er serieus voor in de houding staan en schraapt zijn keel. "Good Morning, Sir. It is a nice day!". Hij spreekt de woorden uit alsof het snoepjes zijn, waarvan je zo lang mogelijk moet genieten. "Yes, it's a very nice day. I like to celebrate the Sunday with all this people." Ik maak een armbeweging naar de blijde gelovigen - zittend op het grasveld voor de kerk - die met hun uitbundige kleren het gazon hebben veranderd in een bloementuin. Alleen al de hoedjes van de dames trekken tientallen vlinders aan. Maar ook de felgekleurde stropdassen van de heren doen het goed bij de insecten. De bijen houden zich overigens gedeisd.

"My name is Patrick. I live in Chekereni. What is your name?" Hij houdt zijn hoofd een beetje schuin en kijkt me afwachtend aan. "My name is Rik." "Just Rik?", vraagt hij ongelovig. "Nothing more?" Ik schud verontschuldigend mijn hoofd. Meer is er niet. "I can call you Patrick too", stelt hij voor. "That is nicer!" "Ok, noem me dan maar Patrick, Patrick Two. You are Patrick One and I am Patrick Two. We schudden elkaar de hand. Hij komt naast me zitten in het gras. "Weet je al wat je later wilt worden?", vraag ik hem. Hij knikt. "Ik wil later dokter worden. A medical doctor." "Dat is een goede keuze", zeg ik. "Een mooi beroep, mensen verzorgen". Hij knikt enthousiast. "Als u later oud bent en ziek, kan ik u beter maken". "Dank je, Patrick. Dat is dan afgesproken. We wonen tenslotte in hetzelfde dorp. Heb je broertjes en zusjes?" "Wel zeven. Ik zal ze even halen!" En weg is 'ie. Even later komt hij terug met vier meisjes en drie jongens, variërend in leeftijd van drie tot achttien jaar. Iedereen stelt zich keurig voor aan de Mzungu, de blanke kennis van hun jonge broertje. Patrick staat erbij als een ceremoniemeester, hij heeft de situatie in de hand. Hij roept op volgorde van leeftijd zijn broers en zussen naar voren. Mooie meisjes, met brutale ogen, maar verlegen lachend. Stoere jongens en toch onzeker. Ze geven een hand met afgewend gezicht. De kleine Patrick staat er trots bij. Dat heeft hij toch maar even snel voor elkaar gekregen. Zomaar iedereen opgetrommeld. Hij had er zelfs vier uit de kerk gehaald.

"Nu kent u mijn familie!", stelt hij lachend vast. "Nu wil ik graag uw familie leren kennen." "Nou, dat is lastig, mijn familie woont in Holland." "Which continent?", informeert hij. "Europa!" "Daar kan ik niet naartoe. Dat zult u begrijpen." Hij kijkt me afwachtend aan of ik het daarmee eens ben. Ik knik dat ik het begrijp. Als Holland dan toch te ver weg is om mijn familie de hand te schudden, is zijn interesse meteen verdwenen. Hij concentreert zich weer op zijn eigen familie. Hij wil het nog even over zijn vader en moeder hebben. "Mijn moeder heet Maria. Ze is ook de moeder van Jezus. U weet wel uit de bijbel". Ik knik bevestigend naar het jongetje met de grote manchetknopen en de wijze oogopslag, die zomaar een praatje komt maken in zijn mooie Engels. "Maria is the mother of Jesus and myself. We are brothers, so told my mother. "Your mother is a wise woman." "Yes, she is", reageert hij kortaf. Het is wel de bedoeling dat Patrick even zijn verhaal kan afmaken, graag zonder interrupties. "My mother is Maria", herhaalt hij nog eens. "It is the same name. You understand?" "Ik begrijp het.

Daarna volgen er nog meer bekentenissen. "Mijn moeder gaat elke zondag naar de kerk om te zingen en te bidden. Ik bid ook", knikt hij enthousiast. "Elke dag – samen met mijn vader. Soms alleen. Ik bid voor mijn leven. Ik bid om te groeien. Ik bid voor mijn moeder en vader. Ik bid voor mijn broertjes en zusjes. En vanavond bid ik voor u, Mr. Patrick Two".

Ik bedank hem en zeg dat ik het bijzonder waardeer dat hij mij in zijn gebeden wil gedenken. We nemen afscheid met een stevige handdruk. Hij verdwijnt weer achter de boom. Even later zie ik hem lopen over het slingerpad naar het dorp. Om de drie stappen maakt hij een sprongetje, Een twee drie

– hup. Een blij sprongetje. Ik vermoed dat hij erbij neuriet of zingt. En zo huppelt onze toekomstige dokter het veld in.

Patrick is inmiddels een paar jaar ouder en zwaait wanneer hij over de zandweg voorbij stuift, vrolijk rinkelend met zijn fietsbel. Hij is nog steeds bevlogen en wil andere mensen helpen.

Zulke medewerkers worden met open armen ontvangen bij ónze Stichting Karibu...
Patrick, Karibu Sana, van harte welkom!

Gezegend Kerstfeest voor u allen!

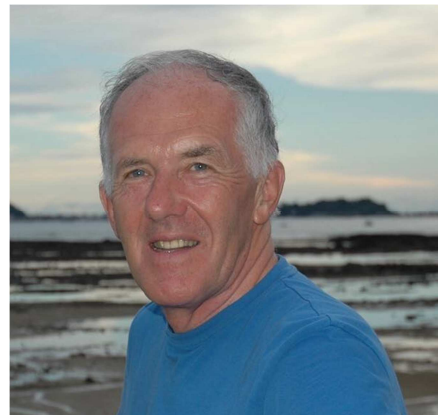

Ambassadeur Stichting Karibu

Verlies binnen het bestuur....

We moeten u helaas berichten dat op de leeftijd van 71 jaar onze zo gewaardeerde penningmeester Ferdi Fikkert op zaterdag 23 september is overleden. Migo Degen, voorzitter en ik als oprichter en secretaresse van de stichting Karibu, betreuren het dat we hem moeten missen. Ik heb gedurende de 2 jaar dat hij penningmeester was op een heel fijne en waardevolle manier met hem mogen samen werken. Ferdi was iemand met een warm hart voor mensen, zowel voor “mensen van dichtbij” als ook voor “mensen van ver weg”. We zijn hem veel dank verschuldigd voor de warme en waardevolle wijze waarop hij zich niet alleen als penningmeester, maar ook als iemand met een warm kloppend hart heeft ingezet voor hen die het zoveel minder hebben dan wij. Moge hij rusten in vrede!

Veranderingen binnen het bestuur....

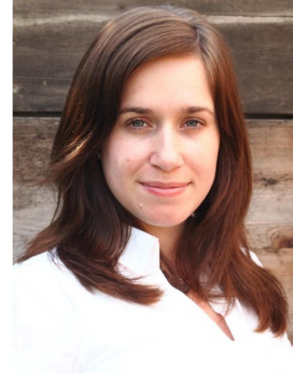
Migo Degen was gedurende 2 jaar de voorzitter van de Stichting Karibu. Om verschillende redenen heeft Migo moeten besluiten om het voorzitterschap op te geven. Toen hij 2 jaar geleden voorzitter werd, liet hij meteen al weten dit te kunnen doen voor 1 jaar. Uiteindelijk werden het toch maar liefst 2 jaar! Migo heeft laten weten dat hij als tandarts verbonden wil blijven aan het werk van de stichting Karibu, nu in Tanzania. Veel dank, Migo voor je nu al zo fantastische bijdrage binnen Karibu!

Ik ben nu als oprichter voorzitter geworden en neem daarnaast tijdelijk het penningmeesterschap over. Ik heb mijn taak als secretaresse overgedragen aan Leonie den Hartogh, die zich ook in deze nieuwsbrief aan u voorstelt. Ik ben erg blij met de toezegging van Leonie; fijn om jonge mensen binnen Karibu te mogen verwelkomen!

Nieuw bestuurslid binnen Karibu: Leonie den Hartogh.

Zo ik al in mijn inleiding schreef, ben ik erg blij dat het bestuur van Karibu iemand mag verwelkomen die niet alleen jong van harte is, maar ook jong van leeftijd: Leonie den Hartogh stelt zich graag aan u voor! Van harte welkom – Karibu Sana, Leonie!

Mijn naam is Leonie den Hartogh, ik ben 32 jaar en ik woon sinds kort in Wierden. Ons gezin is al een aantal jaren Karibu-donateur. We hebben veel bewondering voor al het belangrijke werk dat Marjan doet voor de allerarmsten in Afrika. Toen Marjan vroeg of ik interesse had om Karibu te helpen als secretaris, heb ik daarom ook niet lang getwijfeld. Graag lever ik op deze wijze op de achtergrond ondersteuning aan Marjan. Zo kan ik op mijn manier ook een bescheiden bijdrage leveren aan het goede werk van Karibu.

Vanuit Afrika, Tanzania in gesprek met onze Karibu vertegenwoordigerAndrea awe Akonaay!

De eerste keer dat ik Irene en Marjan ontmoette was in 2006, toen ze hier in Tanzania logeerden bij Rik (Felderhof), die mijn baas is. Ik vroeg hen waar ze vandaan kwamen en wat ze in het dagelijks leven deden. Ze vertelden me dat ze evenals Rik uit Nederland kwamen en dat ze in Afrika werkten; in Rwanda. Dat ze daar de zorg hadden voor met name de

straatkinderen, slachtoffers van de genocide aldaar. Toen ze me dat vertelden was mijn interesse meteen gewekt en vroeg of ze ook in het gebied zouden willen helpen waar ik woon en waar zoveel arme families wonen en zoveel kinderen hulp nodig hebben; hulp die hier in Tanzania zelf niet te vinden is. Kinderen die zo arm zijn dat ze geen schooluniform kunnen betalen, maar ook geen geld hebben voor schriften, pennen, etc. Ik heb het altijd heel erg gevonden dat deze kinderen niet naar school kunnen, terwijl hun vriendjes wel naar school kunnen. Ook vertelde ik hen dat ikzelf niet in staat ben om hen te helpen. Door dit te vragen probeerde ik of ik mijn droom en daardoor ook hún droom, op die manier waar zou kunnen maken... Irene en Marjan vertelden me dat ze nu geen mogelijkheid hadden, vanwege het vele werk in Rwanda. Ze lieten me weten, dat zodra ze de mogelijkheid hadden, ze bereid waren om te komen.

Diep verdriet trof me, toen ik hoorde dat Mama Irene in december 2008 was overleden. Maar gelukkig kwam Mama Marjan verschillende keren terug naar Tanzania. In 2015 vroeg ik

haar nog eens weer of ze naar Tanzania wilde komen om deze armsten te willen helpen. In juni 2017 kwam Mama voor het eerst om naar het gebied te gaan waar ik woon. Ze zag toen met eigen ogen de grote armoede en ze ontmoette daar de arme families en de vele kinderen zonder toekomst. Toen zijn we samen met deze arme families gaan praten hoe we hen zouden kunnen helpen om hen een andere, betere toekomst te geven. Ik weet dat Mama al heel lang in Afrika werkt en ik ken haar behoorlijk goed en daarom heb ik haar een echte Afrikaanse naam gegeven: Mama Jua. (Djoea!) Het woord Jua is een woord uit onze taal, het Swahili en betekent zon. Omdat we hier in Afrika veel zon hebben, vind ik het mooi om haar zo te noemen, omdat ze echt deel uit maakt van ons leven hier in Afrika. Mama Marjan lijkt veel op ons, zoals wij hier leven in Afrika. U weet dat de zon warmte geeft en door haar hulp geeft ze warmte; ze is als de zon, ze geeft zonneschijn in het leven van deze armsten in nood en van de vele kinderen. Ik weet dat de visie van Mama Marjan is, dat ze alleen door Gods genade dit werk onder de armsten hier in Afrika kan doen. De andere betekenis van "Mama Jua" is voor mij, dat ze precies weet hoe wij hier in Afrika leven en ik bemerk dat ze het gewend is om ook zoals wij hier in Afrika te leven. Ze weet bijvoorbeeld precies wat hier de prijs is voor toeristen is en ze weet wat de prijs is voor de mensen van hier. Ze weet hoe ze ermee om moet gaan; precies zoals wij dat ook doen...! Nu Mama Marjan in Tanzania werkt, ben ik een soort "brug" tussen Mama en de mensen hier. M.a.w. ik ben de vertegenwoordiger van Karibu, van Mama hier in Tanzania. Vanaf juni tot nu, hebben we al heel wat kunnen realiseren voor deze armsten: dekens, matrassen, schoenen, kleding, schooluniformen, schoolgeld, voedsel en een waterinstallatie bij een aantal families thuis om van vuil water direct veilig drinkwater te maken. In de toekomst is de stichting Karibu van plan om voor deze families eenvoudige, goede huizen te bouwen, hen een bron van inkomsten te geven, zodat ze onafhankelijk worden en in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien. Zoals schrijvers door hun pen de wereld kunnen veranderen, zo kunnen wij door uw mooie gift samen de wereld veranderen.

Ik wens u allen, ook namens mijn vrouw en kinderen, een gezegend Kerstfeest en een gelukkig 2018 toe! Hartelijke groet, Andrea awe Akonaay.

Maak kennis met de familie Damiano in Karatu, Tanzania...

De familie Damiano die ik ontmoet woont in het noorden van Tanzania, dichtbij het bekende Serengeti wildpark. Het is een arm gezin waarop Andrea me attent heeft gemaakt; mensen die hard hulp nodig hebben...

Wanneer we bij het huisje aankomen en ik van Andrea verneem dat hier een gezin woont van 6 personen, kan ik bij mijn eerste indruk niet een beeld krijgen hoe al deze mensen in dit piepkleine hutje moeten passen...

Het gezin bestaat uit vader Raphaeli (45), moeder Agricola (32), dochter Emiliana (15), zoon Damiano (12), zoon Benedicti (8) en dochter Mary (5).

De ouders hebben geen vast inkomen; wel soms tijdelijk werk dat vader én moeder doen. Een vaste bron van inkomsten ontbreekt helaas om dit gezin goede en voldoende kansen te verschaffen.

Het huidige toilet voor een gezin van 6 personen

Overleg over directe en snelle hulp...

Vader vertelt over zijn linkerarm, die vermist is geraakt toen hij een baby was. Een gebeurtenis die zijn verdere leven min of meer bepaald heeft. Hij vertelt dat toen hij nog een peuter was, de kinderen op een soort verhoging sliepen. Daaronder werd een vuur gestookt. Dat werd zo gedaan om warm te blijven. Plotseling viel Damiano als peuter 's nachts in zijn slaap naar beneden en kwam in het vuur terecht. Zijn moeder, die alcoholist was, was zo onder invloed, dat ze niet eens reageerde. Zijn tante hoorde verderop het harde gehuil van de peuter en is toen gaan kijken. Toen ze hem ontdekte, zag ze hoe erg hij al was verbrand. Zijn vader zat die nacht buiten om op te passen bij het mais en bij andere gewassen om zo de dieren weg te houden; ook hij hoorde niets.... Z'n tante redde zijn leven, hoewel toen al een groot gedeelte van zijn lichaam verbrand was....

De vader was zo geschokt dat hij hem niet naar de dokter durfde te brengen, omdat hij bang was dat hij zou vragen wat er was gebeurd. Daarom ging de vader met hem naar een medicijnman. Hij werd behandeld met kruiden en honing. Het ging toen zo slecht met hem dat het kind niet bij machte was om nog te huilen. Hij gaf dus geen enkel geluid meer en men dacht dat hij zou sterven. Na 2 maanden dachten de ouders dat hij weer zou genezen, omdat hij weer als een gewone baby begon te huilen. Deze "genezing" duurde ongeveer 3 à 4 maanden, maar zijn linker arm kon hij niet meer gebruiken. Toen hij 9 jaar was, ging hij pas voor het eerst naar school. Uiteindelijk heeft men geld bij elkaar gekregen, dat voornamelijk door een blanke priester, een Franciscan bijeen werd gebracht. Met dit gesponsorde geld is hij vervolgens in 1990 door een Noorse arts geopereerd; hij was toen 18 jaar.

De oudste dochter, Emiliane is nu 15 jaar en gaat naar de middelbare school. Haar moeder heeft een tijdelijke baan als koffieplukster en de eigenaar van deze koffiefarm is zo aardig het schoolgeld van Emiliane te betalen.

De drie andere kinderen gaan allemaal naar de lagere school; het is een school van de regering. Dat betekent dat vaak lang niet alle materialen aanwezig zijn en dat meestal arme kinderen naar zo'n school gaan. Hier hoeven de ouders namelijk niet voor te betalen. Gelukkig is er voor deze school een groep Amerikaanse toeristen die schriften en pennen doneert aan de school.

Ook deze familie behoort tot de armsten van de school.

Hoewel het natuurlijk heel fijn is dat deze donaties er zijn door buitenstaanders, het is wel zo dat de ouders moeten zorgen voor de schooluniformen, sokken en schoenen. Ook moeten de kinderen van tijd tot tijd voedsel meenemen naar school. Elk kind moet een bepaalde hoeveelheid voedsel meenemen; bijvoorbeeld mais of bonen.

Dat is juist voor deze familie allemaal erg moeilijk. Wanneer het echt niet kan, dan wordt het kind van school gestuurd....Je mag dan wel naar school komen, maar er wordt op school dan niets meer voor je gedaan.

Karibu betaalt nu de schooluniformen met daarbij de sokken en schoenen, zorgt ervoor dat ze voedsel mee kunnen nemen naar school en Karibu staat de familie ook indien nodig bij om hen als

gezin van genoeg voedsel te voorzien. Ook hebben ze begin december een installatie ontvangen om voor de hele familie schoon en voldoende drinkwater te hebben. Zie ook verder in de nieuwsbrief!

We hebben inmiddels ook plannen ontwikkeld om hen te helpen met een goed huisje en vee. Dat vee is belangrijk voor dit gezin om zo een bron van inkomsten te creëren, zodat er straks voldoende geld uit inkomsten komt en er geen honger meer hoeft te zijn!

Dank aan u als donateur, dat u deze noodzakelijke acties om mensen te voorzien in hun basisbehoeften, mogelijk maakt!

Maak kennis metSamorra!

Eén van de meest opmerkelijk mensen die ik heb ontmoet in deze periode dat ik in Tanzania verbleef was de kennismaking met Samorra. Een man geboren en getogen in het kleine dorpje Chekereni, op steenworp afstand van ons huis. Een man van 42, die er uit ziet als een oud mannetje... Hij heet Nixon Salomon Gambi en heeft als bijnaam Samorra. Hij heeft geen bron van inkomsten en woont samen met zijn oude vader in een krotje in deze buurt. Hij krijgt wat geld van mensen, omdat hij af en toe op hun geiten en schapen past. Op weg naar huis reden we op het marktje waar we stapvoets tussen de kraampjes door manoeuvreerden, toen ik een arme man zag, die op een welk heel ongelukkige manier vooruit strompelde op een stel groene slippers. Deze slippers zagen er zo slecht uit, dat deze groene stukken plastic het woord "slipper" niet kon vertegenwoordigen... Het had tot overmaat van ramp ook nog geregend en hij moest dus met deze ongelukkige voetbedekking zich een weg weten te banen door de grote plassen en de modder. We waren hem net gepasseerd, toen ik Andrea vroeg om de auto te keren. Ik kon dit niet aanzien... We keerden en stapten uit; Andrea vroeg hem of deze schoenen het enige was dat hij had om aan zijn voeten te doen. Dat was inderdaad het geval...Niet alleen deze "slippers" zagen er beroerd uit, maar zijn gehele outfit.... Alles was oud en vies wat hij droeg; intriest. Op onze vraag of hij andere schoenen zou willen, was zijn antwoord duidelijk: ja, graag! Maar het moesten dan wel *open* schoenen zijn, zo liet hij weten. De dag erna, toen we onze "schoenenmeetlat" bij ons hadden, hebben we zijn voeten opgemeten en zijn meteen doorgereden naar Arusha. Daar had men in een schoenwinkel exact de schoenen die we moesten hebben!

Toen hij ze zag, begonnen zijn ogen te stralen... De schoenen pásten en velen kwamen meteen om ons heen staan. Iedereen kende hem en iedereen gunde hem deze mooie schoenen, hoewel dit een armenwijk is waar velen het nodige in hun leven missen....

Dankzij u als donateurs: Caring is.....Sharing!

Een probleem wereldwijd: goed en veilig drinkwater!!!!

Wanneer u deze zin leest, zult u het waarschijnlijk allemaal met deze stelling eens zijn. Wat wij in ons waterrijke Nederland zo gewoon vinden, om even de kraan open te draaien en meteen goed en veilig

drinkwater bij de hand en in de hand te hebben, is op vele plaatsen in de wereld nog steeds onbereikbaar....

Zoals ik al eerder in deze nieuwsbrief schreef, dat we soms het geluk een handje kunnen helpen en dat God ook mensen op onze weg plaatst op juist die momenten dat we direct met zo'n probleem te maken hebben, is hier nog eens weer duidelijk....

Ik was nog geen 24 uur terug van mijn bezoek aan Tanzania afgelopen juni, toen ik in Vilsteren op een zomermarktje waar we met Karibu altijd met een kraampje staan, in contact kwam met een mevrouw, die me zei dat haar zwager in Tanzania had gewoond en gewerkt en dat hij zich al meer dan 20 jaar bezighield met het waterprobleem in Tanzania. Hij woonde in Apeldoorn liet ze me weten en spontaan schreef ze zijn adres voor me op.

Twee weken later heb ik hem bezocht in Apeldoorn en hij gaf me na een bijzonder goed en duidelijk gesprek met hem te hebben gehad, het adres van het bedrijf dat nota bene in Arusha is, de plaats waar ik verblijf in Tanzania... En dan te bedenken dat Tanzania 22x de grootte van Nederland heeft!

Andrea en ik hebben meteen dit bedrijf in Arusha bezocht en we kregen een indrukwekkend verhaal te horen van Rephrin Allan, de managing director van het van origine Nederlandse bedrijf met de naam "Tulip"; het symbool van Nederland.

Het gaat om een systeem dat bijzonder eenvoudig is om te bedienen; ideaal voor de arme bevolking. Het komt er op neer dat wanneer je 10 liter vervuild water met zelfs een flinke bruine kleur in de bovenste "emmer" giet, waarin zich het filter bevindt, dan komt meteen al het vuile water als schoon *drinkwater* druppelsgewijs in de onderste emmer terecht, die deze kostbare druppels opvangt.

In het Tulip kantoor hebben we het resultaat geproefd; het is water veilig en zuiver en heeft lekkere zachte smaak!

We zijn inmiddels gestart met 4 gezinnen die dit uitproberen; gezinnen die net als zovele anderen, verlangen naar goed en veilig drinkwater. Iets waar wij in Nederland zelfs niet eens over hoeven na te denken totdat...er plotseling even geen water beschikbaar is en we misschien een paar uur moeten wachten vanwege een of ander plotseling opgetreden mankement. Dan komt het óf op de TV of in de krant, maar hier wordt in Nederland in ieder geval wél melding van gemaakt.....!

U kunt meehelpen om voor een relatief klein bedrag deze armsten veilig en goed drinkwater te verschaffen! Er is nauwelijks tot geen onderhoud aan deze installatie en na 1 jaar of na anderhalf jaar, dat ligt aan de mate van vervuiling van het water dat men er in giet, hoeft men alleen het filter te vervangen. Dat filter kost slechts enkele euro's!

Maar hoe kan ik dan helpen, vraagt u zich af...

Heel eenvoudig! Wanneer u € 30,- stort o.v.v. drinkwater Tanzania, dan zorgen wij ervoor dat een arme familie een dergelijke installatie krijgt. **Op hún gezondheid ...!**

Zie ...hoe goed een hoed je doet...!!!

Hier in Tanzania, maar ook in andere landen in Afrika komen we albino mensen tegen. Dat zijn mensen die, zoals wél bij alle andere mensen in Afrika het geval is, het normale bruine pigment in hun huid missen. Albino's worden door een aantal mensen gezien als mensen met magische krachten. Er zijn groepen mensen die in de woorden van medicijnmannen geloven. Daarom denken deze mensen dat de botten van albino's je geluk brengen en dat je wanneer je die in bezit hebt, je dan veel geluk krijgt en veel geld kunt verdienen. Daarom worden Albino's in Afrika vaak vermoord of hun ledematen worden afgehakt en deze worden geofferd aan hun afgoden. Wanneer een Afrikaanse vrouw een albino kind ter wereld brengt, is dat vaak een reden dat de man van haar wil scheiden. Men denkt dat een albino kind ongeluk brengt. Dit is bij een aantal stammen het geval. Albino's hebben daarom een heel moeilijk leven, voelen zich onveilig en voelen zich bedreigd in hun bestaan. Gelukkig worden Albino's door de regering van Tanzania beschermd.

Fysiek houdt het voor hen ook in, dat hun huid niet tegen de brandende zon van Afrika kan en snel verbrandt. Hun ogen hebben haast geen pigment en ze kunnen daardoor niet goed zien. Hun haar is door gebrek aan pigment dan ook wit.

Toen we enige tijd geleden naar huis reden, kwamen we vlak bij huis een albinovrouw tegen. Ik zag meteen hoe moeilijk ze het had, ik zag ook hoe de zon fel in haar ogen scheen. Ik vroeg Andrea te stoppen en naar haar toe te willen rijden. Ze liep bij een groepje andere vrouwen. Toen ik het raampje opendraaide, keek ze me schichtig en onzeker aan. Ik zag duidelijk hoe ze leed en vroeg of ik gelijk had dat ik me zou kunnen voorstellen, dat ze het misschien wel fijn zou vinden wanneer we haar een hoed zouden geven tegen de felle zon. Ze zei dat dit inderdaad zo was. Ze vertelde dat ze hier elke dag rond half 5 langs liep, omdat ze een eindje verderop op de rozenfarm werkte. We beloofden haar dat we een zonnebril en een hoed zouden regelen en dat ze erop kon rekenen dat we één dezer dagen weer hier op het weggetje zouden staan om haar deze hoed en een zonnebril te geven. Ze was dolblij alleen al bij de gedachte....! En eerlijk gezegd was ik samen met Andrea ook dolblij, omdat we haar toch konden helpen!!!

De zonnebril hadden we al gauw voor elkaar en ik had vanuit Nederland nog een goede brillendoos meegenomen voor mijn reservebril; dus dat zat ook al goed. Toen we de volgende dag in Arusha reden en ik aan Andrea vroeg of hij enig idee had waar we hoeden konden kopen met een brede rand, zei hij dat we hopelijk gauw iemand zouden kunnen ontdekken die zulke hoeden verkocht. Iedereen loopt hier namelijk met allerlei koopwaar over de arm of op het hoofd.... Hij was nog niet uitgesproken of Andrea zag iemand lopen....Dat kon niet waar zijn....

Tussen ons zat een rotonde en het mannetje met de enorme hoeden ging net een straat in vanaf de rotonde die wij net niet moesten hebben. Dus na nog een extra "rondje rotonde", konden we hem laten stoppen. Het waren mooie hoeden met grote rand; safari-look. Hij was slim in zijn prijs, maar ik ook! Hij noemde een prijs en ik zei: "Leuke prijs, maar maak er eens een héél mooi prijsje van wanneer ik er meer van je koop...!" Nou, dat klonk hem als muziek in de oren en in no time was hij zijn hoeden kwijt. Ik had al tegen Andrea gezegd dat het me een goed idee leek om deze hoeden maar permanent in de auto te laten, voor het geval dat

De volgende dag kwamen we onze vriendin weer tegen op het weggetje zo dichtbij ons huis. Ze koos een leuke hoed uit en draaide vervolgens de zijspiegel van de auto in haar richting om te kijken hoe de hoed haar stond; een big smile verscheen op haar gezicht ze was écht blij....

Helaas hadden we de zonnebril in huis liggen, deze zouden we binnenkort geven. Toch leek me de rand van deze hoed voor *háár* gezicht een beetje aan de kleine kant en ik besloot voor mezelf te proberen toch een hoed met een nog iets bredere rand te kopen. Ook dat lukte en 2 dagen later gaven we de zonnebril mét goede hoed met de bredere rand... Feest voor haar én ons...!

En zie hoe goed een hoed je doet....!!!

Twee dagen erna kwamen we een groepje meisjes tegen allen met een baby op de rug. In het voorbijgaan zag ik in een flits dat één van hen een albinomeisje was. Ik vroeg Andrea om te stoppen en ik stelde dezelfde vraag aan dit jonge albinomeisje, eveneens met een baby op haar rug; ze keek me eerst wat bang en onzeker aan, maar toen ik zei dat ik me haar situatie kon voorstellen, kwam er een kleine hoopvolle glimlach op haar gezicht. Ik liet ook haar een hoed uitkiezen en ze koos er één waar ze echt tevreden mee was. De andere meisjes waren echt blij voor haar.

Nadat we even gezellig hadden gepraat namen we afscheid en vervolgden we allen met een goed gevoel weer onze weg.

Weer iemand die door middel van een simpel hoedje dat bescherming en zekerheid geeft, haar weg met een ander gevoel kan vervolgen!

En zie....hoe goed een hoed je doet....!!!

Nieuws uit Rwanda...!

We hebben ook weer nieuws uit Rwanda te melden! Aangezien de nood in Tanzania zo enorm groot is, zelfs vele keren groter dan in Rwanda, zoals ik al in de vorige nieuwsbrief aangaf, hebben we besloten dat de activiteiten van de stichting Karibu zich voornamelijk in Tanzania zullen afspelen. De

projecten in Rwanda zijn nu overgenomen en Karibu is nu zo ver dat we nog enkele individuele mensen die ècht onze hulp nog nodig hebben, blijven steunen. Dat betekent in de praktijk dat we onze activiteiten in Rwanda in het komend jaar 2018 definitief kunnen afronden.

Eén van de mensen die onze hulp nog nodig heeft is Michel Mushinzimana. Hij is geboren op 10 maart 1996 en kwam lang geleden als straatjongen in het Karibuhuis, het huis voor straatkinderen dat Karibu bouwde voor de vele straatkinderen enkele jaren na de genocide. De beide ouders van Michel zijn overleden en hij heeft helaas ook al zijn broers en zussen verloren. Hij is dus "alleen op de wereld" en heeft niemand die hem kan helpen. Gedurende langere tijd was hij in het Karibuhuis, waar hij een veilige plek had tussen alle andere kinderen. Iets dat hij ook meer dan nodig had! Toen ik in 2015 in Rwanda was en hij al langere tijd vertrokken was uit het Karibuhuis, kwamen we elkaar weer tegen. Ik zag dat hij er erg slecht uitzag en hij vroeg of hij met me kon praten over zijn situatie. Dat was prima en we hadden een gesprek in het Karibuhuis.

De situatie was duidelijk: hij stond er compleet alleen voor. Hij liet me weten dat hij eigenlijk niet wist hoe nu verder... Ik begreep dat hij echt hulp nodig had. Ik stelde voor dat één van onze medewerkers samen met hem een kamer uitzocht, zodat hij een goed onderkomen had. Hij was inmiddels te oud voor het Karibuhuis...

Hij wilde graag terug naar de middelbare school, waar hij noodgedwongen niet meer naar toe kon, omdat hij geen geld had voor het schoolgeld en ook bleek het levensonderhoud was een enorm probleem. We kregen het voor elkaar dat hij weer naar school kon en dat Karibu vanaf nu het schoolgeld zou betalen en eveneens de kosten voor levensonderhoud. Hij was de koning te rijk...Hij is zo ontzettend blij dat Karibu deze kosten wil betalen, om hem zo weer een toekomst te geven.

Hij zit nu in het laatste jaar van de middelbare school en is een meer dan goede en serieuze leerling!

Afgelopen week stuurde hij me een mooie poster met een prachtige wens voor deze decembermaand, die niet alleen voor mij bestemd is, maar zeer zeker ook voor u als donateurs.

U, die het mogelijk maakt dat Michel door zijn studie weer een toekomst heeft en dat hij weer als een gelukkig mens verder kan!

Zie deze bijzondere groet vanuit een bewogen hart, bestemd voor deze decembermaand....!

U las en zag ook nu weer in deze Kerstnieuwsbrief hoe we samen het verschil kunnen maken. Hoe we samen kinderen en gezinnen in nood een andere, betere toekomst kunnen geven.

Dank aan u allen, dat u het mogelijk maakt deze hulp te kunnen geven met daaraan verbonden het evenzo noodzakelijke vervolg...

Vandaar hieraan ook verbonden mijn dringende oproep niet alleen aan u , maar ook aan uw vrienden en kennissen: maak ook hen attent op deze grote nood van zoveel mensen tegelijk in dit gebied, die het zeker zonder onze hulp NIET zullen redden.

Help ons helpen...! Help mee, doe mee op úw manier... Door geld te storten, door donateur te willen worden. Zonder u kúnnen we niet; samen kunnen we het verschil maken.

Op dit moment zien we hoe ouders in wanhoop hun kinderen "weggeven" aan ooms en tantes, omdat ze hun eigen kinderen niet te eten kunnen geven. Hoe moeilijk is het om je kind weg te laten gaan, omdat je als ouder niet voor hen kunt zorgen....

Caring is... sharing!

Dank, veel dank voor hetgeen u hierin wilt betekenen voor een kind, voor een gezin.

Zie onderstaande foto met de hoopvolle spreuk die op het T-shirt van de kleine 5-jarige Mary staat: "The future is ours!" "Ons is de toekomst!"

Mogen we ook op ú rekenen?

Moge God u zegenen in datgene wat u hierin wilt en kunt betekenen!

Namens allen die door u geholpen zullen worden, maar ook namens het bestuur van Karibu, Rik Felderhof, Ambassadeur van Karibu en Andrea awe Akonaay, wens ik u allen

Marjan Tieberink , oprichter en managing director stichting Karibu.

Word Donateur!

Ja, ik word donateur van de Stichting Karibu; ik ontvang 2 keer per jaar de Karibu nieuws brief.

U kunt al donateur worden door €5,- per maand te doneren. Minder is ook welkom! Dat betekent concreet slechts € 0,16 cent per dag voor een kind in nood...

Wanneer u méér kunt geven, kunnen we samen nóg meer betekenen!

Mogen kinderen in Rwanda ook op u rekenen?

Dhr./Mevr./Fam. _____

Straatnaam _____

Postcode en woonplaats _____

E-mail: _____

Tel.nr. _____ IBAN Nr. _____

Mijn donatie zal bestaan uit:

0 maandelijkse storting		0 € 5,-
0 driemaandelijkse storting		0 € 10,-
0 halfjaarlijkse storting	Kleur in beide kolommen	0 € 15,-
0 jaarlijkse storting	het rondje van uw keuze.	0 € 20,-
0 anders		0 €

Dit bedrag wordt 0 wel 0 niet automatisch van mijn IBAN rekening overgemaakt.

Met ingang van (datum) _____

Handtekening

De storting zal plaats vinden op bankrekeningnummer NL15ABNA051 1101 244 ten name van de Stichting KARIBU.

BELANGRIJK: Wilt u bij de betaling vermelden: "Donateur KARIBU".

Daar wij niet met acceptgiro's werken, zouden wij het erg op prijs stellen, wanneer u AUTOMATISCH zou willen betalen. Dit moet u dan zelf even met uw bank regelen. Heel hartelijk dank voor uw hulp!

Wilt u dit blad terugzenden naar: Stichting KARIBU, Piksenweg 19A, 7645 BC Hoge Hexel of wanneer u zich per mail aanmeldt dit ingevulde formulier inscannen en e-mailen naar:

marjantieberink@gmail.com Hartelijk dank!

